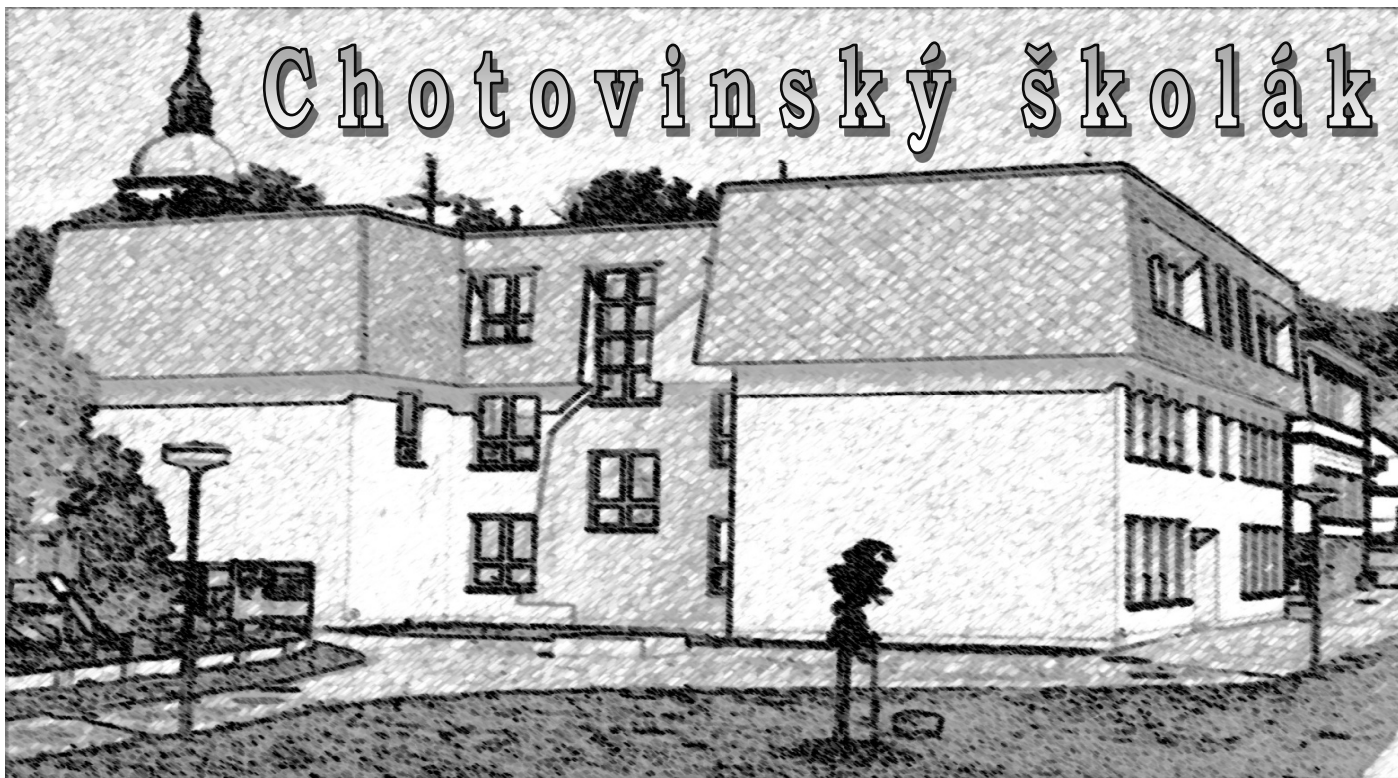

Chotovinský školák

MĚSÍČNÍK ZÁKLADNÍ ŠKOLY V CHOTOVINÁCH

ČÍSLO 7

ROČNÍK 2018/2019

Březnové okénko ředitele

Připravujeme zápis do 1. třídy. Proběhne 5. dubna 2019 od 14 do 18 hodin v budově 1. stupně. Pokud bude přijato více než 30 žáků, otevřeme dvě první třídy. Volná kapacita školy je dostatečná. V době zápisu je možno podat žádost o odklad školní docházky. Zápis do MŠ proběhne 2. a 3. května 2019 od 14 do 17 hodin u zástupkyně ředitele pro MŠ. Počet přijatých je odhadován na 30 dětí. Přesné číslo bude známo po zápisu do ZŠ a vyřízení žádostí o odklad (za uvolněná místa po předškolácích). Přednostně budou přijímány děti ze spádové oblasti, dalším kritériem je věk – starší má přednost. Po zkušenosti z minulých let si dovoluji odhad, že budou přijaty všechny děti splňující zákonem stanovené podmínky (tzn. očkovaní – vyjma předškoláků).

V březnu jsme podali monitorovací zprávu grantu Šablony pro ZŠ a MŠ Chotoviny, daňové příznání školy a daňová příznání zaměstnanců. Jen monitorovací zpráva ob-

sahuje 55 stran a přes 30 stran příloh. Vydali jsme Zápisové lístky všem, kteří se hlásí na střední školy. Věřím, že přijímací zkoušky v dubnu nepodcení a zvládnou je. Ve škole proběhla kontrola hygieny, zda provoz vyhovuje vyhláškám a zda jsou dodržovány např. osvětlení tříd, správná výška lavic a židlí žáků. Kontrola nezjistila žádné poruchy.

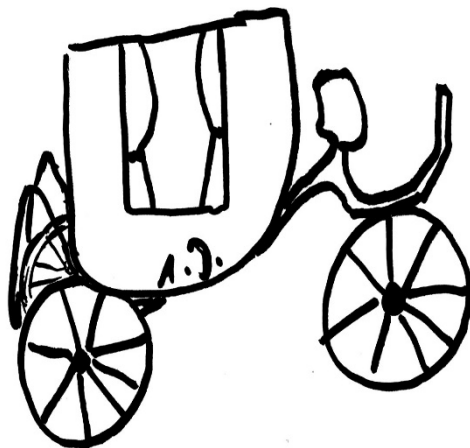
MŠMT zahájilo debatu o směřování vzdělávání v další dekádě. Intenzivně se diskutuje o obsahu osnov, hlavně jak zpřesnit výstupy (co musí umět všichni žáci) a jak současný obsah zredukovat, osnovy jsou přehlcené. ČŠI vydala zprávu o svém šetření o čtenářské gramotnosti (schopnost porozumět textu) žáků devátých tříd. Minimální hodnota je 60 % testu, žáci devátých tříd zvládli v průměru 45 % testu, naši žáci byli v pásmu průměru. Nebyla škola, kde by všichni žáci třídy dosáhli na minimální hodnotu. Ale bylo 12 % škol (každá 8. škola!),

kde na minimum nedosáhl nikdo, a to už je na pováženo.

V březnu tradičně proběhla Slavnost školy, která pomáhá získat Spolku přátel školy finanční prostředky na jeho činnost, ze které pak financuje další akce. Děkuji všem dobrovolníkům za práci, sponzorům za dary do tomboly a organizátorům za skvělou připravenost akce.

Žáci se v rámci činnosti družiny zúčastnili čtení v knihovně a navštívili solnou jeskyni. Třídy 1. stupně školy pracovaly na svých projektech. Každé úterý naši žáci ze 3.–5. třídy jezdí na výuku plavání.

Žáci 2.–9. ročníku se zúčastnili soutěže Matematický klokan. Nejlepším výsledkem z celé školy se může pochlubit Jitka Pavlíčková

z 9. třídy. Proběhlo školní kolo Matematické olympiády, úspěšní řešitelé nás budou reprezentovat na kole okresním. I sportovní gymnasté měli své nominační závody s postupem do okresního kola. Zpěvačky soutěžily v Jihočeském zvonku, kde Adéla Mísařová a Sofie Moosová obsadily ve své kategorii stříbrné pásmo a Dominika Šimková v kategorii umělá píseň skončila za doprovodu svého ukulele v bronzovém pásmu. Jaroslav Kořený z 9. třídy slavil úspěch i v krajském kole Dějepisné olympiády. Skončil na 9. místě ze 43 soutěžících a opět patřil mezi trináctku úspěšných řešitelů. Děkujeme za reprezentaci školy.

Petr Havlík – ředitel školy

Čteme rádi

Čtivý a tajemný román Roztomilé malé lhářky od americké spisovatelky Sary Shepardové vás hned vtáhne do děje. Vypráví o pěti kamarádkách. Hanna, Spencer, Emily, Aria a Alison si jednou na večírku slíbí, že budou k sobě upřímné, budou se navzájem svěřovat a nikdy nevyzradí svá tajemství. Všechny brzy usnou, a když se uprostřed noci vzbudí, Alison je pryč. Spencer se svěří, že slyšela, jak někdo křičí. Uplynou tři roky a Alison je stále nezvěstná. Mezitím se dívky přestanou stýkat. Začnou jim chodit podivné zprávy podepsané písmenem A. Dívky si začnou myslet, že je posílá Alison, protože zprávy obsahují tajemství, které zná jen ona. Bohužel tak to není, protože Alisino tělo se najde zakopané na zahradě. Tato tragická událost dívky zase sblíží. Výhrůžné zprávy nepřestávají chodit a celou situaci ještě komplikuje vyšetřování policie, která začne dívky podezírat. Sympatická mi byla zrzavá Emily. Líbilo se mi na

ni, že i když mohla nosit cokoli, nechodila odvážně oblékaná a nechlubila se sama sebou. Miluje svoji rodinu. Je skromná a nemá potřebu za každou cenu vyhrávat. Totiž závodně plave a je v tom dobrá. Příběh mě naučil, že to, co vidíme, nemusí být vždy pravda. Vzhled a chování nás může klamat. Nikdo není dokonalý. A když s někým ztratíme na delší dobu kontakt, nemusí být snadné ho zase navázat. Co nás dokáže spojit, nás může i snadno rozpojit. Zároveň jsem si při četbě opět uvědomila, že život s přáteli je krásný. Přátelé nás doplňují a přinášejí nám světlo v nejtemnějších dnech. Pokud přijdou v životě těžké chvíle, je potřeba se zvednout a pokračovat dál. Knížku si určitě přečtete.

Barbora Žilková

Líčení líčení

Ve středu 6. března jsme navštívili jednání okresního soudu v Táboře. Byli jsme svědky projednávání případu ženy, která opakovaně kradla a také mařila soudní nařízení. Často kradla mobilní telefony dětem ze škol.

Trochu jsem se divil, jak byla soudní síň malá. Bylo zajímavé, že naše třída vydržela po celou dobu líčení v klidu. Soudce byl velmi příjemný. Před začátkem líčení nám řekl, jaký bude průběh, co se vlastně

bude dít, a po skončení nám dal prostor na otázky. Celý soudní proces se mi líbil a bylo zajímavé sledovat chování obžalované. Také mne překvapilo, že jí bylo pouhých 36 let a už má sedm dětí. I její bývalý přítel, který přišel jako svědek, vypadal podivně. Akci bych celkově zhodnotil na jedničku. Velmi se mi líbilo, že jsem se mohl dozvědět, jak probíhají soudy ve skutečnosti, a že jsme o tom jenom nečetli v učebnici.

Nevěděla jsem, co mám od soudu pořádně čekat. Jsem moc ráda, že jsme tam jeli, protože jsem u soudu nikdy nebyla a přišlo mi zajímavé to vidět. Trošku mě mrzelo, že obžalovaná nechtěla vypovídat, protože bych si to také ráda poslechla. Během celého líčení byla taková zvláštní atmosféra. Měla jsem divný pocit, když jsem seděla v místnosti s takovým člověkem, jako byla souzená.

Musím říct, že jsem hltala každé jejich slovo. Vůbec jsem nečekala, že mě to bude tolik bavit. Jediné, co mě moc nebavilo, bylo neustálé opakování toho, co obžalovaná ukradla, ale chápu, že se to musí říkat. Přišlo mi zvláštní, že sedím v místnosti, ve které se rozhodlo o několika osudech lidí. Také by mě zajímalo a zapomněla jsem se na to zeptat, jestli už pan soudce někdy litoval svého rozhodnutí ohledně trestu.

Žáci deváté třídy

Na celý život

V pátek 22. března jsem měl možnost zúčastnit se krajského kola dějepisné olympiády, která se konala v Českých Budějovicích. Byl to zážitek, na který budu jistě vzpomínat celý život. Na celou akci jsem se velmi těšil a vše proběhlo mnohem lépe, než jsem čekal. Snad jedinou obtíží bylo najít hned ze začátku místnost, ve které se soutěž konala. Atmosféra mezi soutěžícími byla velmi dobrá. Pořadatelé byli milí a stejně tak i porota. Ta se s námi dokonce podělila o nějaké vtipné odpovědi, které se v testu objevily. Krajské kolo se od okresního kola velmi lišilo, nejvíce však v organizaci a přípravě. V okresním kole jsme využívali hlavně vědomostí nabytých při hodinách dějepisu a z doporučené literatury zde moc otázek nebylo. Otázky v krajském kole se však skládaly snad výhradně jen z doporučené literatury. Proto by se dalo říci, že stačilo mít literaturu načtenou a vítězství bylo jasné. Samotný test probíhal tak, že jsme se rozdělili do tří skupin podle vylosovaných čísel. Učitelé, kteří nás měli pod dozorem, nám rozdali testy, řekli všechny nezbytné pokyny a popřáli hodně štěstí. Čas určený pro test byl 90 minut, avšak pro úplné vyplnění stačilo 30 minut. Zbytek času všichni kontrolovali, přemýšleli, zdali by se daná myšlenka nedala vyjádřit jinak, nebo se kochali krásou staré, krásně zdobené místnosti, ve které jsme test psali. Nikdo ale nevyužil celého času. Když test odevzdal poslední soutěžící, dostali jsme čas dojít si do města na oběd. Zhruba po hodině jsme se opět sešli v místnosti konání a byly nám odtajněny odpovědi na otázky. Poté následovalo vyhlášení výsledků. Celkem se olympiády účastnilo 43 žáků základních škol

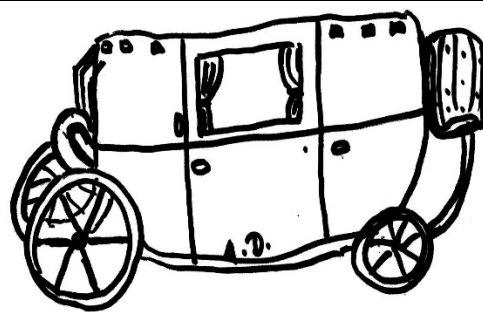
a gymnázií, avšak úspěšných řešitelů, tedy řešitelů, kteří měli nad 60 % správných odpovědí, bylo jen 13. Já jsem skončil na 9. místě, a tak jsem se do této třináctky dostal, za což jsem velmi rád. Celou dějepisnou olympiádu jsem si velmi užil od školního kola až po krajské. Jsem rád, že jsem se této soutěže mohl účastnit, a doufám, že se něčeho podobného budu moci účastnit i na střední škole.

Jaroslav Kořený

Vidíme to černě

Je název akce, se kterou přišel spolek Pedagogická komora. Čeští, moravští i slezští učitelé mohli v den narozenin Jana Amose Komenského vyjádřit svůj postoj k situaci v českém školství. Původně měla být vyjádřením podpory slovenským kolegům, kteří Dnem učitelů v černém podporují petici za stažení návrhu nového zákona o pedagogických a odborných zaměstnancích. Komenského dílo spojuje nejen naše dva národy, ale celou Evropu. V černém přišli i někteří z nás, protože se obáváme, že vzdělanost národa Komenského je ohrožena.

Je situace opravdu tak kritická? Je třeba vidět věci černě? Vzdělávání je ze své podstaty věc velmi konzervativní. Školy vznikly proto, aby generace mohly předávat své vědění pokolením dalším. Pokrokaře dokáže ta setrvačnost rozpálit do běla. Lidé konzervativní v ní vidí záchranu před úplným a velmi rychlým zničením hodnot i kvality systému, který vytvořili naši předkové. Minule jsem hořekoval nad systematickým ničením speciálního školství se stoletou tradicí. Nemusím si nasazovat růžové brýle, abych viděl, že česky stále mluví řada zkušených, ale i začínajících špičkových vědců, kteří v zahraničních

i domácích laboratořích posunují možnosti lidstva. Přicházejí s novými technologiemi, nacházejí léky na zhoubné nemoci, zkoumají vesmír. Máme také spoustu skvělých lékařů, inženýrů i učitelů, kteří za cenu osobních obětí udržují systém, jenž nás řadí mezi nejbohatší a nejvyspělejší země světa. Máme spoustu vynikajících sportovců, ale také úředníků a volených zástupců, kteří se znamenitě starají o věci veřejné, a pak vidíme, jak země rozkvétá. Ale bez většiny úplně obyčejných, neznámých lidí žijících poctivě své životy, pilně pracujících a svědomitě vychovávajících své potomky by nic z toho nemělo smysl. Na všem se podílely i generace našich učitelů i učitelů jejich.

Vždy je co vylepšovat. To platí pro celé zdravotnictví, státní správu i celou společnost, školství nevyjímaje. Platí to i osobně pro každého z nás. Obavy v nás vzbuzuje způsob, jakým má zlepšování probíhat. Přirozený vývoj čím dál víc ovlivňují „experti“ na vzdělávání, které mají novináři rádi pro jejich kontrolní názory, ale stále více jim naslouchají i volení zástupci a úředníci, kteří mají možnost věci měnit, i když o nich nerozhodla demokratická většina.

Samozvaní experti čím dál častěji přibíhají s třešničkou, kterou sebrali tu z dortu finského, jindy singapurského a nikdo jim není sto vysvětlit, že bez toho skvělého dortu s drahým krémem a léty vypiplaným těstem to nikdy nebude ono. Umanutě trvají na tom, abychom třešničku zamíchali do českých buchet a konečně zmodernizovali naše

školství ustrnulé v dobách Marie Terezie. V prostředí neustálých a mnohdy protichůdných změn pravidel, bez důvěry a náležité podpory sebelepší tým nikdy žádnou olympiádu nevyhraje.

Až se podstata, kterou je právě ta setrvačnost školského systému, vyčerpá. Zkušení učitelé odejdou do důchodu a nikdo je vzhledem k nastaveným podmínkám nenahradí. Stát zničí neustálými změnami kvalitní veřejné školství a soukromé školy vysají intelektuální elitu, pak zamrzne úsměv i „expertům“, kteří dnes barnumskou reklamou nabízejí snadná řešení. Pak už bude pozdě, ale naděje umírá poslední.

Jiří Honza

Proč jsme rádi

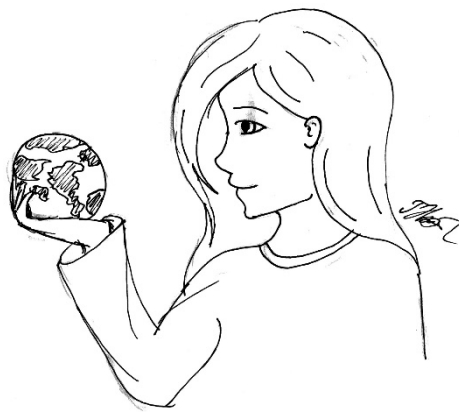
Pokaždé když ráno vstanu, uvědomím si, že žiju pouze jednou, a proto žiju naplno. Mám takový život, o jakém někteří jen sní. Jsem obklopen dobrými přáteli a rodinou. Mám mazlíčky a věci, o které se musím starat, a jsem na to hrdý. S většinou lidí zkouším být v dobré vůli. Jsem zvědavý, co dalšího se stane. Snažím se, abych za sebou zanechal stopu. Ve všech špatných chvílích se zasměji a řeknu si, že s úsměvem jde všechno líp.

Mohu zde uskutečnit své sny. Uvidím zde nevidané. Potkám zde hodné i zlé lidi. Mohu se volně rozběhnout do pole plného zralého obilí. Máme zde řád a moderní techniku.

Můžu dýchat, být zahřívána sluncem. Můžu někoho milovat a mohu být někým milována. Můžu se radovat a smát se. Chtěla bych procestovat celý svět.

Je zázrak, že existuji zrovna já. Život je dar a mám jen jeden. Žiji v zemi, kde se neválčí.

Mám hodné rodiče. Nežiji v chudobě. Už jsem viděla spoustu

krásných věcí. Víím, že když se dostanu do úzkých, někdo mi pomůže. Jsem zdravá, mám kde bydlet, co jíst a pít.

Mám rád prostředí, kde vyrůstám. Narodil jsem se do rozvinuté země. Jsou místa, kde se cítím bezpečně. Většinou tu máme krásné počasí. Naše země je také krásná.

Mohu chodit ven. Mohu vyjadřovat svoje názory. Víím, že nemá cenu zabývat se lidmi, kteří za to nestojí. Mám zdravou sestru, se kterou si konečně rozumím. Narodila jsem se do rodiny, která mě má ráda.

Doma je teplo a sucho. Můžu dělat, co mě baví. Mohu chodit do školy. Nemám žádnou závažnou nemoc. Můžu dělat, co mě baví.

Šťastní osmáci

Jihočeský zvonek

Na soutěž Jihočeský zvonek jsem jela už potřetí. Jako obvykle jsme se s dalšími dvěma děvčaty a paní učitelkou sešly ráno v sedm hodin ve škole, abychom se rozezpívaly a zazpívaly si svoje soutěžní písničky. Když jsme dorazily do divadla, bylo mi dokonce příjemně. Po těch dvou letech jsem si na soutěž zvykla a atmosféru tam jsem si oblíbila. Předěšlé roky jsem měla trému hned, jak jsem vkročila do divadla, letos se mi však nálada úplně zvedla. Slyšet opět a také i naposléd, jak se před zahájením všichni rozezpívávají, a zároveň neslyšet vlastního slova mi najednou přišlo hrozně hezké. Ten příjemný pocit,

že jste v domě s tolika lidmi, s kterými máte alespoň jednu společnou věc, zpívání, je neopakovatelný. Při zkoušení své písničky na chodbě divadla jsem brala už automaticky, že si nejsem jistá, jestli zpívám falešně, nebo čistě. Slyšela jsem svůj hlas, ukulele, hlasy ostatních, kytary, klavír, prostě všechn ten různorodý zvuk. Celý den jsem si tam užívala. Neměla jsem problém s hlasem a písnička se mi hrála i zpívala příjemně. Potkala jsem i pár známých tváří, což mi udělalo velkou radost. Těsně předtím, než přišla na řadu naše poslední čtvrtá kategorie, jsem zahlédla kamarádku, která se přišla jen tak podívat. Dlouhou jsme se neviděly, a tak jsme byly za setkání rády. Nejvíc nás spojuje náš nejoblíbenější zpěvák a právě od toho jsem zpívala svoji soutěžní písničku. Konečně jsem přišla na řadu. Tréma také přišla, ale při zpívání jsem se uvolnila. Vyzpívala jsem si bronzové pásmo. Den jsem si opravdu užila, protože jsem si mohla zazpívat, což dělám moc ráda, a dokonce jsem potkala kamarádku, která mě podpořila. Nakonec nás paní učitelka za odměnu pozvala tradičně do cukrárny a pak jsme mohly jet zpátky do Chotovin.

Dominika Šimková

CHOTOVINSKÝ ŠKOLÁK

VYDÁVÁ ZŠ CHOTOVINY
ŠÉFREDAKTOR: Jiří Honza
REDAKČNÍ RADA: Miroslava Honzová
OBÁLKA: Jiří Honza
ILUSTRACE: Anežka Doudová, Tereza Holubová

TISK: tiskárna ABC CHOTOVINY

